

РЕШЕНИЕ

№ 2838

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова

Ванина Колева

като разгледа дело номер **2076** по описа за **2022** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителните директори С. П. и К. К., чрез процесуален представител адв. М. Г., срещу решение № 434 от 07.02.2022 г., постановено по н.а.х.д.№ 15653/2021 г. от СРС, НО – 116-ти състав.

С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-801/26.10.2021 год., издадено от зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на ЗД [фирма] за нарушение на чл. 108, ал.1 от Кодекса за застраховането КЗ е наложено административно наказание „имуществена санкция”, в размер на 4 000 лв., на основание чл.644, ал.2, предл.2 КЗ.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Неправилно е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на повторност. Данни за повторност на нарушението са въведени едва с НП, докато в АУАН такива липсват. Неправилна е правната квалификация на нарушението. Неправилно е определена датата на нарушението. Наказанието не съответства на целите, посочени в чл.12 ЗАНН. Релевират се доводи за приложението на чл.28 ЗАНН и за явна несправедливост на наложеното наказание. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна на процесното НП.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. С. оспорва жалбата като

неоснователна. Подробни съображения са изложени в представените писмени бележки. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата и моли съдът да потвърди въззивното решение.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя Св. А.. Установено е, че на 29.09.2020 г. пред ЗД „Б. И.” е предявена претенция № [ЕГН] от Р. К. за заплащане на обезщетение на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност” по повод настъпило на 29.09.2020 г. застрахователно събитие – пътнотранспортно произшествие. Към претенцията са приложени доказателства, установяващи нейното основание и размер. Огледи на увреденото МПС са извършени на 29.09.2020 г. и на 05.10.2020 г., а на 05.10.2020 г. ползвателят на застрахователната услуга е предоставил данни за банковата си сметка, по която да бъде изплатено обезщетението, след която дата не са изискани допълнителни доказателства. Съгласно чл.108, ал.1 КЗ, в 15-дневен срок от предявяване на застрахователната претенция застрахователят е длъжен да се произнесе по нея като или да определи и изплати размера на обезщетението или да даде мотивирано становище за отказ от изплащане. Този срок е изтекъл на 26.10.2020 г. Застрахователят е превел следващото се застрахователно обезщетение на 06.08.2021 г., т.е. след законоустановения срок.

При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството.

Този извод е правилен и решението на въззивната инстанция не страда от релевираните с касационната жалба пороци. Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки подробни и задълбочени мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства.

Неоснователно е оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Твърдението на касатора, че в АУАН следва да са

посочени обстоятелствата, сочещи на повторност на нарушението, е неправилно. Изискванията за съдържанието на АУАН са посочени изчерпателно в чл.42, ал.1 ЗАНН. Задължително следва да бъдат посочени законните разпоредби, които са нарушени. Няма изискване да бъде определена санкционната норма, която следва да се приложи за съответното нарушение. Повторността не е елемент от фактическия състав на самото нарушение, а е елемент от производството по определяне размера на санкцията. В правомощията на административнонаказващия орган е да определя размера на наказанието и в тази връзка да преценява дали да наложи санкцията, предвидена за повторно нарушение. Такова задължение съставителят на АУАН няма. В ЗАНН не съществува задължение в АУАН да бъде посочена приложимата санкционна норма, поради което не е допуснато соченото процесуално нарушение. Неоснователно е и оплакването за погрешна квалификация на нарушението като повторно. Неправилно касаторът счита, че приложение следва да намери нормата на чл.496, ал.1 КЗ. Този законов текст определя общият времеви период от три месеца, през които застрахователят може да изисква допълнителни доказателства, но по никакъв начин не дерогира разпоредбата на чл.108, ал.1 КЗ и предвидения в нея 15-дневен срок.

Неоснователен се явява и доводът на касатора за липса на елементите на „повторност“ на извършеното нарушение. От доказателствата по преписката се установява, че с НП № Р-10-714/23.07.2019 г., влязло в сила на 31.12.2019 г. на касатора е наложено административно наказание за същото нарушение на чл.108, ал.1 КЗ. С оглед разпоредбата на § 1, т.51 от ДР на КЗ процесното административно нарушение се явява повторно и правилно е приложен материалния закон.

Съдът намира за неоснователно и оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание. Чл.644, ал.2 КЗ предвижда при повторно нарушение на юридическите лица да бъде налагано наказание „имуществена санкция“ в размер от 2 000 до 40 000 лв. Определената от административнонаказващия орган имуществена санкция е наложена при условията на повторност и е в размер на 4 000 лв., т.е. почти се изравнява с предвидения минимум, поради което не се явява явно несправедлива.

Неоснователно е искането за приложение на чл.28 ЗАНН. В тази насока въззивният съд е изложил подробни и убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя напълно и не счита за необходимо да преповтаря.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Предвид разпоредбата на чл. 63д, ал.1 ЗАНН съдът дължи произнасяне по искането на ответника за присъждане на разноски.

Предвид изхода на спора и на основание чл.63д, ал.3 вр. ал.5 ЗАНН на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл.37 от Закона за правната помощ в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 434 от 07.02.2022 г., постановено по н.а.х.д.№

15653/2021 г. от СРС, НО – 116-ти състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], [населено място], [улица], да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :